

Páratlan fülek

SZÉP NAP VOLT MIND, amelyekre ébredtem. a hétfő, a kedd, a szerda, még a csütörtök is. ugyanazt csináltam folyamatosan. hibatípus voltam a saját rendszeremben. akkoriban nem sokat nevettem, mert a tüköröm nem volt túl tiszta a fürdőben, úgy meg minék, ha senki nem látja. néha azt hiszem, rossz küldetést választottam. mint valami béna gtaban. nyírd ki ezt és ezt. nem, én téged nyírlak ki. néha magamat is ki akartam. pedig stabil családi háttérrel volt. anya, apa, nagymama, nagypapa, mind egy fedél alatt. a konyhában közösen ettünk, amíg el nem fogyott a hétvégi húsleves-rántottcsirke kombó. a tévét is közösen néztük, amíg a szemünk ki nem fakult. onnantól már a szomszédok is csak fekete-fehérben jöttek be, egy kis szódobikarbónáért vagy ecetért, mert az elfogyott, és egy láthatatlan kamerába beszéltek. még a liftben is, ahol ketrecharcos lettem volna, pedig csak klausztrrofóbia. így sokszor inkább a lépcsőt választottam. két emelet fel, két emelet le. összesen négy. ahogy szedtem a lábam, néha arra gondoltam, hogy holnap megint ugyanaz lesz. évek óta vagyok állandó éjszakás a lumuban. őrzök, őrizek, őrizgetek. mit mondana erre a költő, név szerint mező andris haverom? valószínűleg azt, hogy túlgondolom, és ő semmit se akart mondani. ugyan mit is lehetne mondani kétszerkét emeletről, és egy lakásról, ami tele van holdtöltésszaggal, amitől mindenki meghülyül? sokszor mintha álomból riadtam volna fel, olyan volt az egész. megnéztem, hogy ott van-e az óra. aztán, hogy én ott vagyok-e. de ott voltunk mind, mind a huszonöt: anya, apa, nagymama, nagypapa, a hétfő, a kedd, sa-többi. egy idő után egyre kevesebbet aludtam. folyamatosan szorítottam lejjebb az alvással töltött időt. amikor mégis elaludtam félhárom előtt, néha felkeltem, tettem egy kört a hű-tő körül, majd hideg lindt csokit majszolva néztem tovább, ahogy alszom. nem horkoltam egyszer se. viszont néha álmomban beszéltem. nem volt benne semmi badarság. igazából csak ilyeneket kérdeztem, hogy milyen leszel öregem?, vagy hogyan öregszel meg? nem vá-laszolt senki. a jövőm csak egy szerdát tartogatott, meg egy enyhe émelygést az éjszaka be-falt csokoládétól. megnéztem, van-e még aftersévem, és éreztem, máris túl sokat gondolok a világról. lassan azért felvettem a nap ritmusát, a pulzusom 78 volt. szemben egy ház füs-tölt. egy darabig egykedvűen néztem, aztán kerestem egy zenét, ami passzol a füsthöz. ami-re kiértek a tűzoltók, már háromszor lejátszottam a smoke on the watert. hörpöltem a reg-geli kávémat, és átfutott az agyamon, hogy mégis belenézsek abba a tükörbe, hogy végül azt mondhassam, ki ez a csávó? emlékeimben jóképű voltam, nem túl magas, enyhén ko-paszodó. kint a báránnyelők elkezdtek bégetni, mire odajött egy zivatarfelhő és befejezte a tűzoltók munkáját. megvártam, ameddig a szüleim felébredtek, és csak azután kezdtem

úgy tenni, mintha dolgoznék. először apu ébredt fel, és jóreggeltkívánok helyett egyből a lemezekkel kezdett babrálni. nagy zenebuzi, csak nincs meg hozzá a hallása. utána nagypapa kelt fel. nehezen mozog, és amikor kimászik az ágyból, az csak még egy ok az önsajnálatra. sajnálom magam, pedig nem is én fuldoklok a kétszerkét emelettől. anyu porcelánból van. apu egyszer részegen fellökte, és letört belőle egy darab. pillanatragasztóval állították helyre az orvosok. már rég volt, de még mindig van egy kis sárgás színe az összeillesztésnek. nagymamának már csak az árnyéka van meg, de mind úgy csinálunk, mintha ott lenne köztünk. fél tíz, amikor visszafekszem aludni. egy ideig felváltva nézem a plafont és a mobilomat, aztán délig már csak szmájlikat küldözgetek magamnak egyik telefonról a másikra.

VALAHOGY ELJÖTT az este is. munka. romantikusan elhelyezett folyómeder, made in heaven. itt dolgoztam, a lumuban, középszerű senki pozícióban. kutyáknak tilos, de egyéb állatok aggathatnak ki képeket. szemben az áharmincnyolc állóhajó, rajta valami sznoboknak való jazzbanda zenélt. nem volt elég ruha rajtam, hogy melegem legyen, de nem fáztam. a vilamostól a múzeumig két perc a séta, odáig metróval. az épület mellett egy zikkurat, amelyet még II. nabukodonozor emeltetett a hévnel. hetente egyszer megmászom, hátha a tetején rálelek istár istennőre, egy szárnyas oroszlánszörnyre, egy jáspis nyakékre, vagy bármire, amit érdemes megosztani instán. aznap nem az a nap volt. betettem a hátizsákomat a szolgálatiba, magamhoz vettem a talkywalkyt, lepacsiztam a kollégákkal, ittam egy kávét ásítás ellen. a nap már teljesen lebukott, bekapcsoltam a díszvilágítást. így az épület külseje kék-lila-sárga-piros színekben pompázott, mi meg belül egyszerű fekete-fehérben. egy ideig elüldögéltem a földszinten és néztem egy animét, majd az óra leteltével elkezdtem bejárni a területet. végigvizsgáltam a termeket, benéztem a kabinokba, a vécékbe. a síró fűzfa előtt megálltam. festette claude dubois 1977 nice. nájsz. jó kép volt, legalábbis nekem tetszett. a másik képre nem voltam kíváncsi: hósapkák csillámlása, mintha egy nagymama horgolta volna őket. a másodikon törött ceruzával rajzolt szkeccsek à la rónaszegi 1984-ből. a leírás szerint érett már a rendszerváltás, a kádár-korszak szemétkosárba hajtása, a téeszeket összekapcsoló gemkapcsokkal együtt. számozott papírok. ez volt a címe a másodikon a társkiállításnak. a művész, bizonyos rod emery akkumulátorokat és kalória-térképeket festett, véletlenszerűen kombinálva saját családfájával, egészen a majomtól leszármaztatva. mire visszaértem a pihe-nőbe, elvesztettem a film fonalát. egykedvűen visszaültem a helyemre, nézegettem a mobilom, miközben próbáltam úgy tenni, mint aki nem az animét pörgeti vissza, amíg a társa félrenéz. a film korrekt életpótlás volt. napi rendszerességgel vettem be belőle két evőkanálnyit a retinámon keresztül. visszaültem a helyemre, és néztem az időt. tik-tak. mentolos. megkínáltam a kollégát is, de épp rágózott. látod ezt?, kérdezte hirtelen, és felröhögött. valami ördögök tűntek fel a képernyőn, egyenest az alvilágból, az őzikeszemű főszereplő pedig felvette a harcot ellenük. nem volt velük probléma, úgymond. mi meg néztük a képernyőt, néha a biztonsági kamera monitorára pislantva, csak hogy érezzék, figyelik őket. aztán vége lett az animénak, és ő betette a következő filmet. batman. hülye álarcban jóemberkedik. néha felrobbant valamit, hogy gyorsabban végezzen a jóemberséggel. mire nem maradt túlélő, vége a filmnek. misi járt körbe, aki már látta, így nem volt baj, hogyha kimarad egy-egy részlet. puhatalpú cipőben járt ő is, mint batman. az én cipőm nyikorog. nem jön rosszul, amikor egyedül vagyok, és nem szól hozzám senki. nyi-nyiiiik, nyi-nyiiik. igen. nyik-nyiiik nyinyiiik. igen, tegnap én is. jól eltársalgunk így. a jobbos kicsit szorít. néha megszakítom a lépteim, mintha a pályán lennék és cseleznék. a focihoz teljesen más cipőt használok.

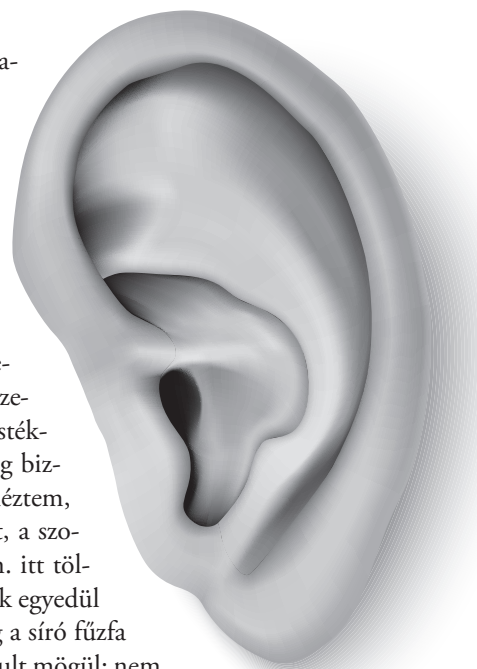
A TERCSENYI BORINAK A MELLE nagyon jó. itt lakik a házban, és tegnap tréningruha volt rajta, ami nem volt nagyon jó. láttam a naplementében, ahogy nem jól áll neki. akkor már felvettem az öltönyömet, és készen álltam az unalomra. éjjel festményeket nézegetni egyébként egyáltalán nem rossz időtöltés. főleg pénzért. egyszer rákerestem a neten egy képre, aminek éjjeli őrjárat a címe. rembrandt festette és mi vagyunk rajta a misivel. persze én sose vennék fel olyan nagy karimájú kalapot, amiben lefestettek. nem állna jól, mint ahogy borinak a sportcipő. neki egy egész csomó dolog nem áll jól: a tréningnadrág, a középen elválasztott fri-

zura, az indiánszínű bőrharisnya. néha úgy érzem, bori tele van hibákkal, de mégis jó csak a szöke a hajával a fején. egyszer befestette feketére, és akkor olyan lett minden, mint a rembrandt képen. anyának mondtam, hogy nem mondtam még borinak, hogy tetszik nekem. anya erre megvakarta ott, ahol össze volt ragasztva, és azt mondta, bori nem hozzám való lány. lehet, hogy igaza van. ugyanaz az emelet, ugyanaz a folyosórész, csak bori beszáll a liftbe, így nem érti annyira, hogy mennyi is a kétszerkettő. amíg nem merem megszólítani, arra kell gondolni, hogy tizenöt év múlva már nem fog tetszeni. az állandó liftezéssel kialakult zsírpárnái miatt talán már a lába se lesz olyan nagyon jó. az öltönyt persze ma is fel kellett venni, megsétáltatni a múzeum képei előtt. a kis dög lehugyozta a síró fűzfát, festette claude dubois 1977 nice.

EGY NAP APA a yesterday-t hallgatta. aztán kihúzta a gumit a gatyájából, rászorította a bal karjára, és hangosan zihálva egy duzzadó érre rátette a lemezjátszó tűjét. belötte a yellow submarine-t. de ez nem az a nap volt, amikor másnap volt. mert másnap áfonyás joghurtot ettem, és látszólag minden rendben volt. én dolgoztam az öltönyben, a többiek meg aludtak az ágyban. anya, apa, nagymama, nagypapa, a hétfő, a kedd, mind aludtak. péntek volt ez a másnap, új kiállítás jött a lumuba, hogy a képek marionettbábúként függjenek a falon. haver, ezt nézd meg, mondta misi, ennek az ürgének nincs füle. önarckép, van gogh. nagyon kell rá vigyázni, mert nem gyakori az ilyen félfülű kép. ezen a másnapon tudatosan jártam végig a múzeum termeit, és minden portrét alaposan megvizsgáltam, megvannak-e a fülek. az önarcképpel együtt száznegyvenhárom számoltam össze. páratlan szám, rendben vagyunk. a pihenőben a kávémat kavargattam, misi elindított egy filmet. robin hood. arról szól, hogy van egy tolvaj, aki annyit lop, hogy a végén beleszeret a királykisasszony. hát innen jött az ötlet, hogy bori apját, tercsényi belát meg kell koronázni. amikor két kávé múlt öt perccel, elvettem ezt az ötletet, és úgy határoztam, hogy inkább én leszek a tolvaj. elképzelttem, ahogy a zsákmányolt gyémántokat borinak adom, és azt mondja, legyünk barátok. nem jó. elképzelttem, ahogy a zsákmányolt gyémántokat borinak adom, és azt mondja, hívom a zsarukat. ekkor értettem meg, hogy ide valami más kell. sugarat rajzoltam magam köré ($\varnothing = 1,30 \text{ m}$), mit érhetnek el. az órák, a kávé, az enter, misi órája. lopjam el az entert vagy valamelyik betűt a billentyűzetről? de melyiket? sorra vettem az ábécét, bori melyik betűnek örülne a legjobban. a bé biztos befutónak tűnt, mert a bori bével kezdődik. vagy legyenek formabontó, és lepjem meg egy xszel? azzal meg mire menne? végtelenül sajnáltam magam, hogy esz betű nincs a klaviatúrán. esz, mint szerelem. az es meg a zé külön túlzásnak tűnt. egy teljes napig képzelegtem, hogyan próbálom az ábécé betűit bori kezébe. amikor rá gondoltam, először összegyűjtöttem a szívdobogásom egy nejlonzacszkóba, hátha úgy könnyebb lesz rá gondolni másodszor. tanácsra volt szükségem, így felhívtam mező andris haverom. nullahatharminc. az a férfi nyer, mondta andris, aki a legtöbb fű-, és itt megszakadt a vonal. nem volt időm visszahívni, várt rám a síró fűzfa, hogy megnézzem menetrend szerint. festette claude dubois 1977 nice. mező andris haverom szavai jártak a fejemben. a cipőm talpa nyekegett, de én hozzá se szóltam, úgy el voltam foglalva. az a férfi nyer, aki a legtöbb függőnyt birtokolja? vajon ezt akarhatta a költő mondani? vagy a legtöbb füstölőt? esetleg a legtöbb fűrész? andy warhol elvise időnként kilép a vászonról a másodikon. ilyenkor úgy kell visszatessékelni. aznap, amikor másnap volt, még fel is emeltem a hangomat. nyugodjál már békében! de ha se nem függőnyt, se nem füstölőt, se nem fűrész, akkor mit? reménytelenül nézegettem a képeket, amikor megláttam van goghot. hát persze. körbenéztem, elővettem a nadrágzsebemből a bicskát, és...

KINEK HIÁNYOZNA egy fül? amúgy is hiányos volt az a kép. a zsebemben rejtegettem, szalvétába tekerve. misinek nem tűnt fel. ő csak beletette minden érzését a kávéba, és még így is keserű lett. zavartan mosolyogtam, hogy nem is rossz, és éreztem, hogy van gogh füle átvérezte a szalvétát. misi letette a csészét, hogy most ő jár körbe. nem számol füleket, nem tűnik fel. már csak egy nagy elhatározás kellett, hogy odaadjam a szerzeményt borinak. kereszteződésre volt szükségem, ahol megoldható a csere: fülért szerelmet. akkor délután felmáztam az ereszcatornán, hogy meglessem. az ablakpárkány takarásá-

ban a holland fülével hallgattam bori lélegzetvételét. laza, ma-
mis tréningruhát viselt. nem állt jól neki, de így is szép volt.
azokat a srácokat, akiknek nincs igaza, már mind láttam ve-
le. visszamásztam láthatatlanul, és azt gondoltam, itt az ide-
je, hogy most nekem se legyen igazam. az erkély alatt letö-
röltem a könnyeimet. eszembe jutott, hogy bűnöző lettem,
és le kellett volna lőnöm magamat, amikor levágtam a fü-
let. ha most letartóztatnak, az utolsó szavam a kivégzőosz-
tag előtt az lenne, hogy tűz. a cipőm nem nyekergett a puha
gyepen, ahogy visszafele jött felém a ház bejárata. éljen a lehe-
tőséggel, mondta a tévében egy sűrűke öltönyös, egyenesen a sze-
membe nézve. teleshopos elemérnek hívták, egy pultról ezüsték-
szert kínált és megváltást. úgy véltem, jobb lesz, ha egy ideig biz-
tonságos helyet keresek. a rendőrség már talán keres is. körülnéztem,
hová rejtőzhetnek. sorra vettem a szobákat, a szobák sarkait, a szo-
bák sarkában a bútorokat. végül elemér pultja mögé bújtam. itt töl-
töttem a délutánt, és aznap nem is mentem dolgozni. misinek egyedül
kell bejárnia a három emeletet, és ő tutira nem áll majd meg a síró fűzfa
festette claude dubois 1977 nice előtt. kilátásaim az életre a pult mögöl:
nem túl biztatóak. mégis erőt gyűjtöttem, periszkóppal figyeltem a külvilágot a tévé-
masinériából, elemér pultja mögöl. amikor megláttam, hogy bori közeledik a lép-
csőhöz, szinte hallottam, ahogy kiáltok, gyerünk, amigo! lerohantam a kétemeletnyi lép-
csőn és még a lift előtt érkeztem a földszintre. borinak olyan illata volt, mint a hétfői sza-
badnapomnak. a lábán a cipő nem állt jól. szia, mondtam, és amikor rám mosolygott az-
zal az egyetlen szájával, ami volt neki, már állítottam is volna át a facebook névjegyemben
a családi állapotomat kapcsolatbanra. ezt neked loptam, akartam mondani, de nem mon-
tam semmit, csak diszkréten elővettem a szalvétát a zsebemből. bori felszabadultan neve-
tett a van gogh fülön. megbántottságot éreztem és bosszús voltam. azt reméltem, hogy azt
mondja, ugye, hogy ugyanúgy érzünk. kedvem lett volna visszarohanni a lépcsősoron és
elemér pultja mögé bújni. de ekkor bori a fül után nyúlt. igazi? igazi. pont ilyet kerestem.

BORI NÉZ RÁM, fülét a fülemhez, van gogh füléhez illesztve. mint aki csak az új
füllel akar járni és hallani ezután. ahogy halántékához emelte az ajándékfület, úgy láttam,
ez volt az első dolog, ami jól állt neki. fiam állj meg, kiáltotta anya a másodikról, majd
hozzátette: menekülj. körbenéztem, és megláttam a zsarukat a hátam mögött. elemér be-
köpött volna? nincs több nyikorgó cipő, nincs több hétfő, kedd, szerda, nincs több szere-
lem, nincs több síró fűzfa festette claude dubois 1977 nice. eszembe jutott, hogy amikor
anyu eltört, azt is helyrehozták. majd azt mondom a bíróságon, mint akkor az orvos: ra-
gasztó kérdése az egész. vagy veszek egy másik fület van gogh-nak. ötös csomagolásban le-
het kapni őket a boltban, láttam. csak ezt az egyet hadd tartsam meg, és hadd adjam bo-
rinak. hátha ezerszer hálálja meg. de a rendőrök nem értem jöttek. könnyet írhatnak róla,
milyen érzések váltották egymást a fejemben, de ki akarna hatszáz oldal jajt és uramistent
elolvasni. kint eleredt az eső, és felismertem a szomszédunk hangját, ahogy a rendőrök es-
ernyőbe csomagolva viszik ki a kapun. a rendőrautó ablakát felcsavarták, a tenyerem ned-
vesebb volt az esőnél. a tócsa közepén volt az életvonalam, ami, éreztem, jobbkezes ke-
resztződésbe került a szerelemvonalammal. bori rám nézett, élesen befordult az udvar
felé, neki volt elsőbbsége. végre, gondoltam magamban. csúnya tréningruhája megázott
egy kicsit, de már nem törődtem vele, mennyire áll jól neki vagy sem. holnap hozok ne-
ki egy ágat a síró fűzfáról, az jó lesz eső ellen. csak itthon ne hagyjam a bicskám. ■ ■ ■